

Линда Малали Хант: „Риба на дрвету“

У једном даху сам прочитала ову књигу и пратила доживљаје девојчице Али Никерсон. Обрадовало ме када сам запазила приче из шестог разреда (у 44. поглављу), у коме сам и ја баш сада, док ово пишем. Колико сам сличних ситуација приметила и у нашем одељењу и пажљиво их пратила. Право другарство се увек нађе када се потражи.

Тачно је да нису сви људи исти, девојчица Али и њен старији брат Тревис имали су дислексију. Верује се да су је имали и неки познати научници, сликари, музичари. Уз помоћ професора и пуно труда, девојчица Али постепено напредује у учењу, постаје председница свог одељења, немогуће ствари по њеном мишљењу се остварују. Њено стрпљење, доброта и велики труд учинили су Али да буде свесна сваког корака и да настави да се дружи са својим пријатељима Кејшом и Албертом. И сећање на деку даје јој снагу.

Посебно ми се допао професор Данијелс који је са пуно стрпљења помагао Али и осталим ученицима. Ученике је звао паметницама и они су на његовим часовима давали све од себе. Показивао им је загонетке, шаховске потезе и стрпљиво чекао одговоре.

У свакој школи у свету можда постоји по нека девојчица Али, као и стрпљиви храбри дечак Алберт, племенити дечак Оливер који је марамицом покупио мртвог мрава и увек бринуо за друге, али и девојчице као Шеј и уз њих оне као Џесика. Чак су подметнуле неко писмо да је Али написао Макс, дечак у црвено-белом фудбалском дресу. А Макс је волео забаве и само желео да буде у центру пажње, за разлику од дискретне Суки, девојчице из Јапана.

И ја бих волела да стекнем пријатеље као девојчица Али и да буде мање злобе, усамљености, понижавања и других ружних поступака у школи и око нас. Девојчица Али је постепено савладала несигурност, усамљеност и била награђена за своје успехе. Њено искуство улива наду свима нама, док тражимо искрене пријатеље који нас разумеју када нам је тешко и верују у нас.

Цветина Петровић, ученица VI/5 разреда ОШ „Јован Миодраговић“